

Оксана Верстяк, к.е.н., доцент,
Чернівецький торговельно-економічний інститут КНТЕУ,
м. Чернівці

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЯК СТИМУЛ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОГО ТУРИЗМУ

Туризм виник на європейському континенті. І хоча туризм інтенсивно розвивається в певних штатах, Європа зберігає свою домінуючу позицію у туристичній сфері. Роль міжнародного туризму в рамках світової економіки постійно зростає. Досвід багатьох країн демонструє величезний потенціал і високу прибутковість сфери туризму. В Україні міжнародний туризм має позитивний характер та вплив на соціокультурний розвиток та формування іміджу України. Саме глобалізація зробила туризм популярною сферою економіки. Дана галузь економіки має великий потенціал в Україні.

Міжнародні подорожі продовжують сильно зростати, зміцнюючи туристичний сектор як ключовий чинник економічного розвитку. Як експортний сектор у світі, туризм є важливим для створення робочих місць та процвітання громад в усьому світі, що в свою чергу відповідає цілям сталого розвитку.

Важливість туризму у світовій економіці щороку стає більшою. Ця тенденція триває рік за роком, а участь у доходах з міжнародного туризму в загальному доході у світі, зростає.

Невід'ємним стимулом розвитку міжнародного туризму є його державне регулювання. Державне регулювання індустрії туризму в країні має бути спрямоване в першу чергу на досягнення наступних цілей:

- прийняття спільної цільової програми розвитку туризму в країні з випуском ключових стратегічних пріоритетів та заходів;
- розробка інтегрованої концепції туризму, міжнародної туристичної індустрії в країні на основі фінансових потреб, а також реальних та послідовних дій;
- розвиток регіональних програм туризму та їх узгодження з метою загальної програми розвитку туризму;
- формування регуляторної підтримки міжнародного туристичного бізнесу та вступ України до міжнародних спеціалізованих організацій, асоціацій та структур, підписання та реалізація двосторонніх міжурядових угод у сфері туризму;
- досягнення необхідної якості навчання в туристичній галузі через зміни в системі освіти з метою задоволення потреб конкретних регіонів, розгляд особливостей їх розвитку;
- прискорення переходу на більш високий рівень організаційного управління туризму та обслуговування, покращення якості туристичних послуг;
- поступове збільшення кількості туристів, що в'їжджають в країну;
- залучення інвестицій у сферу туризму [1].

Слід зазначити, що частка доходів від туризму в структурі ВВП не є однаковою у всіх регіонах світу. Після економічної та фінансової кризи 2009 року сьогодні спостерігається сильний імпульс міжнародного туризму.

Очікується продовження даного імпульсу і в 2018 році. На основі поточних тенденцій, економічних перспектив передбачається збільшення міжнародних прибуваючих туристів у світі в розмірі 4-5% у 2018 році. Це трохи вищий показник, ніж прогнозований протягом періоду середній приріст Світовою туристичною організацією UNWTO, а саме – 3,8% 2010-2020 у своєму туристичному довгостроковому прогнозі «Туризм» [2].

Туризм є не лише фактором зростання та розвитку світової економіки, але й засобом спілкування, що відкриває нові сфери співпраці. У світі впродовж останніх років особлива увага приділялася впровадженню та застосуванню заходів, які дозволяють лібералізувати потік туристичного попиту (адміністративні, митні та прикордонні формальності скорочуються). Європейський Союз є найкращим прикладом того, як це зробити. Для кількох років поспіль було можливо подорожувати в межах ЄС без віз та з унікальною валютою – євро з січня 2002 року.

Список використаних джерел:

1. Ворошилова Г. О. Особливості розвитку туризму в Україні: реалії та перспективи / Г. О. Ворошилова // Актуальні проблеми економіки. – 2014. – №12 (162). – С. 169-173.
2. World Tourism Organization UNWTO, Committed to Tourism. Retrieved from: <http://media.unwto.org/>

Світлана Галасюк, к.е.н., доцент,
Одеський національний економічний університет,
м. Одеса

СТРУКТУРА ЗАКЛАДІВ ГОТЕЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ: ТЕРМІНОЛОГІЧНІ УТОЧНЕННЯ

З набуттям чинності національного стандарту України ДСТУ 4268:2003 «Послуги туристичні. Засоби розміщування. Загальні вимоги», а також Постанови Кабінету Міністрів України № 297 «Про порядок надання послуг з тимчасового розміщення (проживання)», в нашій країні з'явилися нормативно-правові основи щодо поділу засобів розміщення на колективні й індивідуальні з їх подальшою конкретизацією та встановленням певних правил провадження готельного бізнесу. Проте низка питань з цього приводу дотепер залишається невизначеною, що значною мірою ускладнює функціонування цих закладів та створює перешкоди для аналізу їх діяльності і виявлення тенденцій розвитку.

Слід зазначити, що в Україні існують певні протиріччя між окремими законодавчими документами з готельного бізнесу. Крім того, деякі терміни, застосовувані в Україні, не відповідають їх визначенням, прийнятим міжнародними туристичними та готельними організаціями.

Для наочності нами проаналізована структура колективних засобів розміщення України на основі відомостей статистичних бюлетенів за 2014-2016 роки (табл. 1) [1]. Слід зазначити, що їх групування суперечить нормам як українського, так й міжнародного законодавства:

1. Згідно із ДСТУ 4268:2003, колективні засоби розміщення поділяються на такі групи: готелі й аналогічні засоби розміщення, спеціалізовані засоби розміщення, інші колективні засоби розміщення. Більш докладно зміст кожної